

6. møde.

Onsdag den 22. oktober kl. 14.

Formanden: Folketingsmand Ladefoged har meddelt mig, at han ønsker til ministeren for offentlige arbejder at stille følgende spørgsmål:

Der hersker i Helsingør stor utilfredshed med den nye vinterkøreplan, som ikke tager rimelige hensyn til tilrejsende funktionærer og værftsarbejdere. Vil ministeren begrunde de nuværende uheldige køretider, som har givet anledning til adskillige skrivelser i de stedlige blade?

Folketingsmand Heick har meddelt mig, at han ønsker til ministeren for handel, industri og søfart at stille følgende spørgsmål:

Med hvilken begrundelse begærer handelsministeriet rejst sag mod 2 mælkehandlere i Tønder for at fordele margarine fra mælkevogn, skønt dette dog udtrykkeligt blev tilladt ved margarine-lovens ændring i 1951?

Spørgsmålene vil blive optaget på dagsordenen for tingets førstkommande spørgetid efter spørgetiden i dag.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Holger Eriksen* til arbejds- og socialministeren.

Hvorledes administreres bestemmelserne i § 60, stk. 1 a, i lov om folkeforsikring?

Holger Eriksen: I lov om folkeforsikring § 60, stk. 1 a, hedder det, at forsikrede, rentemodtagere o. s. v., efter invalideforsikringsrettens bestemmelse og uanset den eventuelle betydning for de pågældendes erhvervsvej vil kunne få hjælp til anskaffelse og vedligeholdelse af større bandager, kunstige lemmer m. v., der skønnes uden uforholdsmæssig udgift at kunne afhjælpe eller i betydelig grad formindske bestående invaliditet; samtidig anføres, at invalideforsikringsretten fastsætter, i hvilket omfang foranstaltninger, der kun medfører en mindre

udgift, falder udenfor nærværende bestemmelse.

For mig at se er denne lovbestemmelse klar. Den almindelige regel er, at alle forsikrede kan få den slags proteser; men reglen begrænses på to måder, nemlig for det første derved, at disse proteser uden uforholdsmæssig udgift skal være til gavn for patienten, og for det andet gennem bestemmelsen om, at udgiften ikke må være en ren bagatel. Hvad det sidste angår, var det formodentlig hensigtsmæssigt, at invalideforsikringsretten fastsatte en generel regel, således at det ikke i hvert tilfælde var nødvendigt, at der blev afsagt en formelig kendelse, og med hensyn til det første har invalideforsikringsretten vel egentlig kun den pågældende læges erklæring at holde sig til. Imidlertid er det min opfattelse, at det er lykkedes invalideforsikringsretten at gøre det hele så indviklet som vel muligt og dermed også at gøre det mere arbejdskrævende end nødvendigt, idet der afsiges en formelig kendelse i hver enkelt sag. Jeg vil derfor gerne spørge den højtærede arbejds- og socialminister, om det ikke var muligt, at han kunne få invalideforsikringsretten til at finde en lidt mere praktisk fremgangsmåde.

Men mit hovedspørgsmål gælder noget helt andet, nemlig den praksis, som invalideforsikringsretten har indført, og som består i, at man, efter hvad der står i en kendelse, som jeg har kendskab til, aldrig dækker udgifter, der er sket, inden sagen er afgjort. Nu ønsker jeg ikke at blive misforstået, hvilket vil sige, at jeg ikke ønsker en praksis af den art, at enhver kan anskaffe, hvad vedkommende har lyst til, og derefter være sikker på bagefter at få regningen betalt. Dette ville jo også være i strid med loven. Men jeg mener, at invalideforsikringsretten kun har den opgave at undersøge, om tilfældet falder ind under loven eller ikke. Når den følger den praksis i tilfælde, hvor proteserne er anskaffet, uden videre at afvise og altså helt se bort fra det saglige kriterium, som loven angiver, så anvender den i sådanne tilfælde formalia, der ikke er hjemlede i loven. Hvad dette betyder for patienterne, er let at se. Man går til læge, som regel fordi man har store smerter; lægen beordrer en eller anden bandage. Vil man nu være sikker på at få beløbet refunderet, så afventer man kendelsen fra invalideforsikringsretten, som måske kommer i